

DOG ARGENTYŃSKI

DOGO ARGENTINO

Wersja polska lipiec 2010.

POCHODZENIE : Argentyna.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA : 29.01.1999.

UŻYTKOWOŚĆ : Pies do polowania na grubą zwierzynę.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 2 Pinczery, sznaucery
molosy i szwajcarskie
psy do bydła.
Sekcja 2.1 Molosy typu mastyfa.
Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Rasa ta pochodzi z prowincji Cordoba w centralnej Argentynie. Jej twórcą był dr Antonio Nores Martinez, ceniony lekarz z szacownej rodziny. W roku 1928 jego pasja hodowlana, zapewne tradycyjna w tej rodzinie, doprowadziła do stworzenia podwalin do hodowli i opracowania wzorca nowej rasy, nazwanej dogo argentino. Jej powstanie poprzedziły lata metodycznie prowadzonych kojarzeń między-rasowych, których bazą były miejscowe „bojowe psy z Cordoby” - bardzo mocne i waleczne, ale mało wyrównane tak pod względem psychicznym, jak i genetycznym. Psy te, pochodzące od mastyfów, buldogów i bull terierów, cenione były przez zwolenników walk psów, rozrywki bardzo wówczas popularnej we wszystkich warstwach społecznych.

Dzięki drobiazgowym studiom nad charakterem i starannej selekcji poprzez pokolenia dr Nores Martinez osiągnął swój cel, uzyskując pierwszą „rodzinę” nowej rasy. Początkowo uważano, że są to psy do walk, ale dr Martinez, będąc zapalonym myśliwym, wypróbował je także na polowaniu; zademonstrowały one nadzwyczajne talenty myśliwskie, i niebawem stały się niezastąpionymi towarzyszami wypraw łowieckich. Tak powstały niezawodne psy do polowania na grubą zwierzynę.

Z czasem okazało się, że są one bardzo wszechstronne pod względem użytkowym: są doskonałymi psami do towarzystwa i niezawodnymi, oddanymi obrońcami tych, których kochają. Ich siła, nieustępliwość, doskonały węch i odwaga czyniły z nich niezawodnych pomocników przy polowaniu na dziki, pekari, pumy i inne drapieżniki, występujące na rozległym i zróżnicowanym terytorium Argentyny. Harmonijna, wyważona budowa i wspaniałe umięśnienie pozwalają na znoszenie wyczerpujących, długich wypraw myśliwskich w każdej pogodzie i zaciętą walkę z dościgniętą zwierzyną.

21 maja 1964 rasę uznała Federaci6n Cinol6gica Argentina (ArgentyŃski Zwi6zek Kynologiczny) i tamtejszy zwi6zek rolnik6w; wtedy teŹ zał6żone zostały wstępane księgi hodowlane.

31 lipca 1973 rasa uznana została przez FCI jako pierwsza i jak dotąd jedyna rasa argentyŃska, przede wszystkim dzięki wysiłkom, pasji i pracy dr Augustina Nores Martinez, brata i spadkobiercy jej tw6rcy.

WRAŻENIE OGÓLNE : Rosły pies typu molosa, budowy mezomorficznej, proporcjonalny, nie olbrzymi. Dzięki silnemu umięśnieniu, pięknie uwidocznionemu pod skórą, sprawia wrażenie nadzwyczaj sprawnego. Sama skóra jest napięta, elastyczna, z niewielką ilością luźnej tkanki podskórnej. Porusza się spokojnie, lecz zdecydowanie, w każdym ruchu wyrażając szybkość reakcji, inteligencję i niezachwianą pogodę charakteru. Z natury łagodny i uczuciowy, z wyglądu najprawdziwszy atleta.

WAŻNE PROPORCJE : Pies typu mezomorficznego, odznaczający się harmonijną i wyważoną budową; wszystkie części ciała pozostają we właściwych proporcjach. Głowa typu mezocefalicznego, tzn. mózgowcześnie i kufa są jednakowej długości.

Wysokość w kłębie równa jest wysokości zadu.

Długość tułowia jest o 10% większa od wysokości w kłębie.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT : Pies pogodny, przyjazny, naturalny w zachowaniu, nie przesadnie szczekliwy, zawsze świadomy swojej siły. W żadnym razie nie może być agresywny, na co trzeba zwracać szczególną uwagę. Jego dominujący charakter powoduje, że będzie zawsze toczył walki o terytorium –

szczególnie dotyczy to samców. Na polowaniu jest zmyślny, cichy, odważny.

GŁOWA : Typu mezocefalicznego, wygląda na mocną i silną, nie jest ani mocno wyrzeźbiona, ani kanciasta. Linia profilu wklęsło-wypukła: wypukła w części mózgowej skutkiem silnego wykształcenia mięśni narządu żucia i łączących głowę z szyją, natomiast profil kufy jest lekko wklęsły. Głowa łączy się z szyją mocnymi mięśniami, zarysowującymi łuk. .

MÓZGOCZASZKA :

Czaszka : Krótka, wysklepiona w płaszczyźnie strzałkowej i poprzecznej. Łuki jarzmowe oddalone od czaszki, dzięki czemu powstaje miejsce dla potężnie rozwiniętych mięśni skroniowych. Kość potyliczna mało widoczna ze względu na mocne umięśnienie karku. Bruzda czołowa słabo widoczna.

Stop : Mało wyraźny, stanowi przejście od wypukłej czaszki w lekko wklęsłą kufę. Z profilu wydaje się bardziej wyraźny, a to z powodu mocno rozwiniętych łuków brwiowych.

TRZEWIOCZASZKA : Tej samej długości, co mózgowc Czaszka. As long as the skull.

Nos : Duże nozdrza, czarna pigmentacja. Lekko zadarty, co daje ładne wykończenie wklęsłego profilu kufy. Z profilu tępo zakończony, w tej samej pionowej linii, co łuk żuchwy, albo trochę wysunięty przed nią.

Kufa : Mocna, jej długość jest nieco większa od głębokości, szeroka, ku nosowi lekko zwężająca się. Profil lekko wklęsły, co jest szczególną cechą rasy.

Wargi : Umiarkowanie grube, krótkie i przylegające, a luźnych kącikach, pożądana czarna pigmentacja.

Uzębienie : Szczęki mocne i dobrze dopasowane, schodzące się w równym zgryzie cęgowym (dopuszczalny także zgryz nożycowy), co daje potężną siłę uchwytu. Niedopuszczalny przodozgrzyz ani tyło zgryz. Zęby duże, dobrze rozwinięte, mocno i równo osadzone w dziąsłach, bez kamienia nazębnego. Pożądane kompletne uzębienie.

Policzki : Duże, stosunkowo płaskie, nie wystające ani wyraźnie wyrzeźbione, pokryte mocną skórą bez fałd.

Oczy : ciemne lub orzechowe, chronione przez powieki, które powinny być czarne, ale braki pigmentacji powiek nie są uważane za wadę. Kształtu migdała, osadzone średnio wysoko i szeroko. Wyras czujny i ożywiony, ale jednocześnie zdecydowany, zwłaszcza u samców.

Uszy : Osadzone wysoko i równoległe, daleko od siebie, co spowodowane jest szerokością czaszki. Ze względu na użyteczność psa powinny być przycięte na długość nie więcej niż 50% naturalnej, stojące i trójkątne. Jeśli nie są przycięte, powinny być średniej długości, szerokie, grube, płaskie i zaokrąglone na końcach. Porośnięte gładką sierścią, nieco krótszą od tej na pozostałych partiach ciała; niewielkie plamki koloru na uszach nie powinny być uznawane za wadę. W spokoju obwisłe, zakrywają tylną część policzków. Przy pobudzeniu mogą być półstojące.

SZYJA : Średniej długości, mocna i prosta, dobrze umięśniona, górą lekko wysklepiona. Kształtu stożkowatego, łączy się z głową dobrze umięśnionym łukiem, ukrywającym kości tego rejonu, i mocno związana jest z tułowiem. Pokryta grubą i elastyczną skórą, swobodnie przesuwającą się na warstwie tkanki podskórnej, która jest na szyi luźniejsza, niż w innych miejscach. Na wysokości tchawicy skóra jest lekko pofałdowana, ale nie wisząca, co ma duże znaczenie funkcjonalne. Sierść w tym obszarze jest nieco dłuższa, niż gdzie indziej.

TUŁÓW : Długość tułowia (od stawu barkowego do guza siedzeniowego) jest o 10% większa od wysokości w kłębie.

Linia górna : Równa; kłęb i guzy biodrowe znajdują się na tej samej wysokości, i stanowią najwyższe punkty grzbietu.

Kłęb : Szeroki i wysoki.

Grzbiet : Szeroki i mocny, o dobrze rozwiniętych mięśniach, nieznacznie opadający w kierunku lędźwi.

Lędźwie : Mocne; pokryte dobrze rozwiniętymi mięśniami, przedzielonymi bruzdami wzdłuż kręgosłupa. Nieco krótsze niż odcinek piersiowy, lekko wznoszą się w kierunku zadu. Umięśnienie w różnych odcinkach linii górnej powoduje, że wydaje się ona lekko zapadnięta, ale w istocie tak nie jest. To wrażenie jest szczególnie uderzające u psów dorosłych, u których mięśnie grzbietu są w pełni rozwinięte.

Zad : Średniej długości, szeroki i umięśniony, guzy biodrowe i kulszowe trochę widoczne. Szerokość zadu jest taka sama lub nieco mniejsza od szerokości odcinka piersiowego, a nachylenie wynosi około 30°, zatem linia górna lekko opada w kierunku nasady ogona.

Klatka piersiowa : Szeroka i głęboka. Najbardziej wysunięty do przodu punkt mostka znajduje się na tej samej linii, co staw barkowy, a jego spodnia krawędź sięga łokcia. Pojemna klatka o długich i umiarkowanie wysklepionych żebrach zapewnia dobrą wydolność oddechową. Żebra łączą się mostkiem na wysokości łokcia.

Brzuch : Lekko podciągnięty w stosunku do klatki piersiowej, ale w żadnym razie charci. Mocno napięte mięśnie brzucha i słabizny.

OGON : Osadzony średnio wysoko, pod kątem 45° do linii grzbietu. Szablasy, gruby i długi, sięga stawu

skokowego ale nie niżej. W spokoju zwisa swobodnie, przy pobudzeniu wzniesiony lekko powyżej grzbietu i stale poruszający się na boki. W kłusie równy z linia grzbietu lub podniesiony trochę wyżej.

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE : Połączenie mocnego kośćca z solidnym umięśnieniem, proporcjonalne do wielkości psa. Proste i pionowe, zarówno przy oglądaniu z przodu, jak i z boku.

Łopatk : Wysokie i proporcjonalne. Bardzo mocne, o wyraźnym umięśnieniu, ale nie przeładowane. Ustawione skośnie, pod kątem 45° do poziomu.

Ramię: Średniej długości, proporcjonalne do całości kończyny, mocne, bardzo dobrze umięśnione, ustawione pod kątem 45° do poziomu.

Łokcie : Krzepkie, pokryte skórą grubsza i elastyczną, bez fałd czy zmarszczek. Nie wyróżniają się z klatki piersiowej, wydają się być jej częścią.

Podramię : Tak samo długie, jak ramię, prostopadłe do podłoża, proste, o mocnym kośćcu i mięśniach.

Nadgarstek : Szeroki, nie wystający poza linie podramienia, bez zniekształceń kości czy fałd skóry.

Śródrezcze : Trochę płaskie, nachylone pod kątem 70 - 75° do podłoża.

Łapa : Zaokrąglona, o krótkich, mocnych, doskonale zwartych palcach. Opuszki grube, twarde, pokryte czarną, szorstką w dotyku skórą.

KOŃCZYNY TYLNE : Umiarkowanie kątowne. W całości mocne, krzepkie i równoległe, dające wrażenie wielkiej siły, niezbędnej dla ich prawidłowego funkcjonowania. Zapewniają dobry napęd, decydujący o charakterystycznym ruchu psa.

Udo : Długość proporcjonalna do całości, mocne, z dobrze rozwiniętymi i widocznymi mięśniami. Kąt w stawie biodrowym bliski 100°.

Kolano: Znajduje się w tej samej płaszczyźnie, co cała kończyna. Kąt w stawie kolanowym bliski 110°.

Podudzie : Mocne, trochę krótsze od uda i równie dobrze umięśnione.

Staw skokowy i śródstopie: Ta część kończyny jest krótka i mocna, co zapewnia mocny napęd kończyn tylnych. Staw skokowy mocny, z wyraźną piętą. Kąt w stawie skokowym bliski 140°. Śródstopie krzepkie, niemal cylindryczne, pionowe w stosunku do podłoża. Wilcze pazury, jeśli się zdarzą, powinny być usunięte.

Łapa : Podobna do przedniej, tylko trochę mniejsza i szersza.

CHODY : Ruch zwawy i zdecydowany, wyraźnie ożywiony, gdy pies jest czymś zainteresowany; wtedy staje się bardziej naprężony i reaguje bardzo szybko, co jest typowe dla rasy. Stęp spokojny, kłus wyciągnięty, z dobrym wykretem i mocnym napędem, który dają kończyny tylne. Galop niezwykle dynamiczny i ukazujący całą energię. Łapy zostawiają oddzielne i równoległe ślady. Inochód niedopuszczalny; stanowi poważną wadę.

SKÓRA : Zwarta, dość gruba, ale gładka i elastyczna. Połączona z ciałem warstwą luźniejszej tkanki podskórnej, dzięki czemu swobodnie przesuwają się, nie tworząc jednak fałd nigdzie poza szyją, gdzie tkanka podskórna jest szczególnie luźna. Skóra możliwie niepigmentowana, choć jej pigmentacja wzrasta z wiekiem. Nadmierna pigmentacja skóry niedopuszczalna. Preferowane są psy o czarnej pigmentacji powiek i warg.

SZATA

SIERŚĆ : Krótka (1.5 – 2 cm) , jednakowej długości na całym ciele, przylegająca i gładka w dotyku. W zależności od lokalnych warunków klimatycznych ma różną gęstość i zwartość. W tropikach jest niezbyt gęsta, tak, że skóra prześwieca i widać jej pigmentowane obszary, co nie jest wadą, w regionach chłodnych bardziej gęsta i zwarta, nawet z podszerstkiem.

MAŚĆ: Jednolicie biała, dopuszczalne jedynie pojedyncze czarne lub ciemne znaczenie wokół oka, ale nie może ono zajmować więcej, jak 10% powierzchni głowy. W przypadku oceniania dwóch psów jednakowej klasy pierwszeństwo należy się temu, który jest bardziej biały.

WIELKOŚĆ

Wysokość w kłębie : Psy : 62 do 68 cm.
Suki : 60 do 65 cm.

WADY : Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i sprawność psa.

WADY DUŻE :

- 1 Słaby kościec i umięśnienie.
- 2 Słaba pigmentacja nosa.
- 3 Obwisłe wargi.
- 4 Małe, zniszczone lub uszkodzone zęby. Braki zębowe.
- 5 Zbyt jasne oko; entropion, ektropion.
- 6 Klatka piersiowa beczkowata lub wąska dołem.
- 7 Płaskie żebra.
- 8 Nadmierne kątownie tyłu.
- 9 Zbyt długie śródstopie.
- 10 Nietypowy ruch.
- 11 Nadmierna pigmentacja skóry u młodych psów .
- 12 Niewielkie plamki zabarwionej sierści.
- 13 Niezrównoważony temperament.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE :

- 14 Agresja.
- 15 Nos bez pigmentacji .
- 16 Przodozgryz lub tyłozgryz.
- 17 Jasno niebieskie oczy, oczy różnobarwne.
- 18 Głuchota.
- 19 Długa sierść.
- 20 Łaty na tułowiu. Więcej niż jedna łata na głowie.
- 21 Wysokość poniżej 60 cm i powyżej 68 cm.

Każdy pies o nienormalnej budowie i/lub przejawiający zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

N.B. : Samce muszą mieć dwa normalnie wykształcone jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.